

Lucy Diamond

Kavárna na pláži

Lucy Diamond

*Kavárna
na pláži*

2015

Copyright © 2011 by Lucy Diamond
Translation © 2015 by Jana Vlčková
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BEACH CAFÉ,
vydaného nakladatelstvím Pan Books, Londýn 2011,
přeložila Jana Vlčková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v lednu 2015

ISBN 978-80-7498-050-3

*Mámě, tátovi, Philovi, Ellie a Fioně
za všechny šťastné vzpomínky
na školní prázdniny v Cornwallu.*

Poděkování

Obrovské díky patří Jenny Gerasové za redakční přínos a ostatním z týmu v Pan za to, že jsou tak báječní. Konkrétně Thalia, Chloe, Ellen, Michelle a Jeremy. Simonu Trewinovi z United Agents vděčím za pomoc s rozvíjením původní myšlenky a Imogen Taylorová jako první souhlasila s touhle knížkou, což bylo nejdůležitější.

Závěrem jako vždy děkuji Martinovi za šťavnaté slovní přestřelky a současně za podporu, ochotu diskutovat o mých postavách, jako by to byli skuteční lidé, a za to, že hájil pevnost v době, kdy jsem se rozjela do Cornwallu hledat ideální pláž, o které bych psala. Řekla jsem ti, že se děj mého příštího románu bude odehrávat na Seychelách?

První kapitola

Z vyprávění vím, co se odehrálo v den, kdy jsem se narodila. Ruth a Louise, moje starší sestry, vešly ruku v ruce po špičkách do pokoje, aby se na mě poprvé podívaly. Máma jim tehdy oznámila: „Tohle je vaše malá sestřička. Jak jí budeme říkat?“

Ruth, starší z dvojčat, se zamyslela a prohlásila s moudrostí celých svých tří let: „Budeme jí šíkat... Ježíšek.“ Určitě to pronesla s patřičnou zbožností. Odmalička byla vzorem všech ctností. Buď to, anebo doufala, že si tím na Vánoce zajistí víc dárků.

„Hmm,“ broukla na to určitě máma takovým tím ne-souhlasným tónem, na který si vzpomínám z dětství. Jako tenkrát, když jsem jí tvrdila, že jsem na vlastní oči viděla Zoubkovou vílu. Nebo že jsem to nebyla já, kdo zhltal půlku čokoládových sušenek – to oni.

„Co ty, Louise?“ zkusila to hned vedle. „Jak bys pojmenovala svoji sestřičku?“

Byla jsem na světě jenom několik hodin, tak si z té dojem-

né scény nic nepamatuju, ale dovedu si představit, jak moje věčně zamračená sestra Louise svažila obočí a nakrčila nos. Mimochodem, dělá to dodnes. Podle mámy odpověděla úplně vážně: „Podle mě by se měla jmenovat Černá ovečka.“

Černá ovečka, tak to sedí. Nejsem si jistá, jestli to nějak souvisí s oblíbenou dětskou písničkou „Pásla ovečky v zeleném háječku,“ anebo s mými kudrnatými černými vlasy. Ať už za tím stálo cokoli, sestra projevila pozoruhodnou předvídavost. Protože, víte co? Přesně takhle jsem skončila v pozhnaném věku čtyřiceti let – bez hypotéky, stálého zaměstnání, manžela a dítěte – a tím pádem jsem se pasovala na čistokrevnou černou ovci naší rodiny. Skvělá trefa, Louise! Tak to teda sedí! Jsem ostuda. Rodičovské selhání. Ta, o které se mluví povýšeně, ale opatrně. Hlavně aby probírání mých nedostatků nevyznívalo moc škodolibě. *Prokristapána! CO si počneme s tou naší Evií? Mám o ni strach, však víš. Měla by si uvědomit, že nemládne.*

Kecy! Bylo mi *volný*, co si o mně kdo myslí. Radši být osobnost, někdo, kdo má svoje sny a nebojí se dělat věci jinak než tuctová, obyčejná... ovce, která poslušně následuje stádo bez jediného beknutí. Nebo snad ne?

Máme z toho památného dne samozřejmě fotky, rozmazané, zahnědlé a s ohnutými rohy, na kterých jsme zachycené v celé své tehdejší nádheře. Mě máma chová v náruči. Mám na sobě mrňavé růžové dupačky. Ruth a Louise se nade mnou sklánějí, obě narvané ve stejných manšestrových laláčích v barvě bordó (bylo to v sedmdesátkách, nezapomínejte) a kulí oči úžasem. (Ruth už tehdy určitě přemýšlela, jak z celé situace co nejvíc vytěžit, což jí vydrželo i v dalších letech.)

Kavárna na pláži

Nemůžu si pomoci, ale tenhle obrázek mi připomíná pohádku o Šípkové Růžence. Znáte to. Tu scénu, kdy nad koblíčkou stojí sudičky a každá pronáší svou věštbu, jako že malíčka bude chytrá, nadaná a krásná. Až na starou zlou sudici (kterou nepozvali). Ta zlomyslná babizna se naježí a všechno těm ostatním zkazí. „Až ti bude dvacet let, píchneš se do prstu a ZEMŘEŠ!“

Na tohle si vždycky vzpomenu, když si sedám do ka-deřnického křesla, a napadá mě, jestli Louisina poznámka o Černé ovečce nebyla vlastně kletba. Něco jako vúdú. Mís-to píchnutí do prstu. Protože celý život bojuju s kudrnatými a krepatými vlasy, které připomínají vlnu. Fakticky vypadám jako černá ovce a vůči kondicionérům a zázračným pomůc-kám na rovnání vlasů je moje koudel imunní.

A tak se stalo, že jsem jednoho sobotního rána začátkem května seděla ve velkém neforemném vinylovém křesle ka-deřnického salonu v Cowley Road, kde se ve vzduchu vznáší vůně laku na vlasy, a zvažovala, jestli mám odvalu na radi-kální změnu. „Podle mě máte obličej na krátký sestřih,“ bás-nila nadšeně stylistka. „Nádherně vám vyniknou lícni kosti. Pro *elfi* look jste jako stvořená. Možná by se k tomu hodila asymetricky střižená ofina. Jo, to bude *cool*.“

„Nebudu vypadat jako kluk?“ váhala jsem. Zírala jsem na svůj obraz v zrcadle a nedokázala se rozhodnout. Přišla jsem do salonu plná odhodlání nechat se ostříhat nakrátko jako Mia Farrow, ale když jsem teď tady, bojím se, abych spíš ne-připomínala Peta Dohertyho. Po tisíci jsem si přála, abych měla vlasy jako Ruth a Louise – dlouhé, zlatohnědé, jako z reklamy na Panthene. Toužila jsem po hřívě, která se elegantně rozlévá po ramenou. Jenže ten správný gen se na

mě holt nedostal, stejně jako chromozom dokonalého života.

Stylistka – myslím, že se jmenovala Angela – se povzbudivě usmála. „Víte, co se říká. Změna je stejně blahodárná jako dovolená.“ Měla vlasy barvy lilku. Vůbec jsem jí nedůvěřovala. „Uvařím vám kafe a vy si to zatím rozmyslete.“

Odklapala pryč na vysokých podpatcích, zadek se jí vlnil v moc těsné sukni z vybledlého denimu. Kousla jsem se do rtu. Odvaha mě kvapem opouštěla. Účes „na skřítku“ mi nejspíš navrhuje proto, že už ji nudí všechna ta mikáda a foukané. Stejně je jí nakonec fuk, jak vypadám. Kromě toho nejsem přesvědčená, že se nějaká taková změna dá srovnávat s dovolenou. Loni jsem dva týdny kempovala v Lake District a tenhle zážitek bych si určitě zopakovat nechtěla!

Z úvah mě vytrhlo vyzvánění mobilu. Prohrabala jsem kabelku. Z displeje na mě blikalo „máma“. Napřed jsem ji chtěla poslat do hlasové schránky, ale pak mě přepadl pocit, že bych to měla vzít. Tak jsem to vzala.

„Ahoj, mami. Všechno v pořádku?“

„Evie, sedni si,“ vyzvala mě plačtivě. „Mám pro tebe špatnou zprávu.“

„Já sedím,“ odpověděla jsem a prohlížela si roztřepené konečky vlasů. „Co se děje?“ Pro moji mámu nastává katastrofa pokaždé, když ze seriálu zmizí její oblíbená postava nebo si nešťastnou náhodou sedne na čtecí bryle a rozmáčkne je. V duchu jsem se připravila na něco podobného.

„Jde o Jo,“ vzlykla. „Ach, Evie...“

„Stalo se jí něco?“ Kývla jsem na Angelu, která přede mě postavila hrnek s kávou. Jo, mladší sestra mé matky, je ta nejsuprovější teta, jakou si člověk může přát. Bezstarostná,

Kavárna na pláži

pohodová a je s ní legrace. *Musím jí zavolat*, napadlo mě, a uložila jsem si to do paměti. Poslední dobou na všechny tak trochu kašlu.

„Ano,“ zakvílela máma. „Měla nehodu. V autě. Je... Je mrtvá, Evie! Jo umřela.“

Napřed mi to nedocházelo. Seděla jsem v křesle, úplně ochromená, a v hlavě mi vířily vzpomínky na tetu. Jako sestry si byly s mámou blízké, ale každá jako by byla z jiného světa. Máma, ta starší a rozumnější, šla na vysokou a stala se učitelkou. Vdala se, vychovala tři dcery a žije ve slušné čtvrti v Oxfordu. Zkrátka se usadila – na rozdíl od rozevláté a přelétavé Jo. Ta školu zabalila v šestnácti a cestovala po světě, dokud jí nepadla do oka Carrawen Bay, malá vesnice u moře poblíž Cornwallu, kde si otevřela kavárnu. Pokud bych měla matku popsat jako elegantní pastel, tak Jo by byla křiklavě růžová.

Prázdniny v Carrawenu jsem milovala. Joina kavárna stojí kousek od zálivu a byt je hned nad ní. Těžko byste hledali kouzelnější místo. Připadalo mi vzrušující probouzet se do jasných rán, poslouchat šumění moře a křik racků. Nikdy jsem se toho nenabažila. Spolu se sestrami jsem hodiny řádila na pláži. Hrály jsme si na mořské panny, piráty, pašeráky a průzkumníky, hledaly mušle, lovily z jezírek na skalách mořské živočichy a stavěly obrovské hrady z písku, které jsme se marně pokoušely ochránit před nesmlouvavým přílivem. Večer nás naši nejdřív vydrhli v Joině mrňavé koupelně a pak nechali sedět terase. Dlouhými lžičkami

jsme vyjídaly zmrzlinu z vysokých pohárů, v lucerničkách se mihotaly plamínky svíček a za našimi zády se převalovalo černé moře.

Tehdy mi Jo připadala jako holka. Byla o hodně mladší než máma, s blond vlasy sčesanými do dvou culíků a obličejem pokropeným pihami jako zrnky písku. Nosila moderní oblečení, které jsem si potají zkoušela: krátké sukně, barevné tenisky, denimové šortky, džíny a tlusté vlněné rybářské svetry, když byla zima.

Ráda jsem za ní jezdila i jako dospělá – bez ohledu na roční období. V zimě mi záliv s opuštěnými plážemi připadal úžasný. Taky jsem tam prožila jedny nezapomenutelné Vánoce, kdy se odpoledne na pláži sešla snad celá vesnice – od miminek po babičky – a všichni společně zpívali koledy. Jo přinesla ještě teplé masové pirohy a svařené víno. Všichni si vzájemně připíjeli na zdraví. Potom se zapálil oheň a děti kolem něj tancovaly s červenými a zlatými ozdobami ve vlasech. Připadala jsem si jako členka toho nejbáječnějšího tajemného bratrstva na světě, milion mil od šíleně přecpané hlavní třídy v Oxfordu, kde se to jenom hemží vystresovanými lidmi, kteří nakupují dárky na poslední chvíli a neobejdou se bez ostrých loktů.

Ale Jo už není. Stačila jediná vteřina a řidič rychle jedoucího nákladáku, který nezvládl zatáčku k zálivu. Už nikdy nebudu sedět u ní v baru a ona mě nebude svádět svým božským latté a pocukrovaným perníkem. Už nikdy si nebudeme celý den povídat, zatímco slunce bude zvolna putovat po obloze. Nikdy mě nevytáhne po ránu z postele, že si půjdeme zaplavat. Už nikdy se nebudeme cákat v ledové vodě, která přímo píchá do kůže, a křičet nadšením.

Kavárna na pláži

Ne. To nemůže být pravda. To prostě nemůže být pravda. Máma se musela splést. Anebo mám moc bujnou fantazii. Jo přece nemohla jenom tak zemřít. Kdepak. Tohle se jí nepodobá.

„Tak už jste si to rozmyslela?“ sklonila se nade mnou lilková Angela s nůžkami a hřebem v ruce.

Udiveně jsem zamrkala. Tak jsem se ponořila do vzpomínek, že jsem zapomněla, kde jsem. Návrat do reality byl pořádný šok. Z reproduktorů nad mou hlavou trylkovala Leona Lewisová a všude kolem se ozývalo tiché šmik šmik. „Hm...“ Nemyslelo mi to. „Nechám to na vás,“ prohlásila jsem nakopec, protože jsem měla v hlavě úplně prázdnou. Na mém účesu teď přestalo záležet. Taková blbost. „Prostě mě ostříhejte.“

Později mě Matthew odvezl k mámě. Byla jsem z tetiny nehody pořád tak vyjevená, že mě ani nenapadlo sednout za volant. „Já dál nepůjdu,“ oznámil mi a líbnul mě na tvář. „S ubrečenýma ženskýma to neumím.“

„Aha, ale...“ Zklamaně jsem zmlkla. „Nemohl bys aspoň chvilku zůstat?“

Zavrtěl hlavou. „Radši ne. A nezapomeň, že musím vyvednout Saula.“

Saul je Matthewův sedmiletý syn, který u nás většinou tráví víkendy. Mám ho moc ráda, ale v tu chvíli mě mrzelo, že Matthew nezůstane se mnou. V kadeřnictví jsem se ovládala, snad že jsem byla v šoku. Nemohla jsem uvěřit tomu, co se stalo. Ale sotva jsem dorazila domů, mohla jsem se ubrečet. „Proboha,“ ulevil si Matthew a zatvářil se otráveně, když vi-

děl, jak bulím. Vykulil oči. „To ti doroste,“ nechal se po chvíli slyšet. „Není to zase *tak* hrozné.“

„Nebrečím kvůli *vlasům!*“ zařvala jsem na něho. „Ale proto, že umřela Jo. Ach, Matthewe, Jo je *mrtvá!*“

Žila jsem s Matthewem pět let, a tak jsem věděla, že mu vyjadřování emocí připadá trapné a uvádí ho do rozpaků, ale tehdy se ke mně zachoval skutečně hezky. Pevně mě k sobě přitiskl a nechal vyplakat do jeho košile. Potom mi uvařil čaj s dvěma kostkami cukru a pak, když jsem nemohla s brečením přestat, mi dokonce nalil velkého panáka brandy. Přesto jsem měla pocit, jako by ve mně cosi zemřelo spolu s Jo. Jako by zmizelo něco důležitého z mého života. Jako když sfoukneš svíčku.

Přepadl mě pocit viny a výčitky – napřed jenom trochu, ale pak se z pramínku stala povodeň. Roky jsem Jo nenavštívila a poslední dobou jsem jí ani nezavolala. Proč jsem to tak dlouho odkládala? Proč jsem si neudělala čas? Já jsem takový sobec, tak hnusná ženská! Ani si nevzpomínám, kdy jsme spolu naposled mluvily. Co mi říkala? Proč jsem nedávala lepší pozor? Proč jsem připustila, aby se vytratila z mého života? Teď je pryč a na všechno už je pozdě. Je konec. Připadalo mi to hrozné, děsivé.

Brandy mi stoupalo do hlavy a já najednou zatoužila vidět mámu. Matthew trval na tom, že mě k ní doveze, což bylo k neuvěření, protože naši bydlí jen dva kilometry od nás. Jindy bych schytala kázání o tom, že takový kousek si vozí zadek jenom lenoši a bezohlední sobci. Tedy za předpokladu, že bych se odvážila místo cyklistické helmy vzít do ruky klíčky od auta.

Ale teď jsem tady a on vyrazí zpátky domů. Nespouští oči

Kavárna na pláži

ze silnice a ruce drží na volantu v předpisové poloze za deset minut dvě, jak ho kdysi naučil instruktor v autošколе. Přála jsem si, aby zůstal. Stála jsem na ulici a hloupě doufala, že otočí auto a vrátí se. „Já jsem vůl! Přece tě tu nemůžu nechat takhle samotnou!“ Ale zvuk motoru utichal, až se úplně rozplynul.

Promnula jsem si opuchlé oči a po příjezdové cestě vykročila k domu.

Máma otevřela dveře. Vždycky bývá vzorně upravená. Nosí naleštěné boty sladěné s kabelkou. Skříň má plné elegantních šatů v přírodních tónech nebo v krémové a kávové barvě, včetně doplňků. Ví, jak si uvázat šátek a správně upravit vlasy. Voní drahými parfémami. Bez dokonalého make-upu nejde ani na zahradu.

V takovém stavu jako dneska jsem ji ještě neviděla. Oblíček měla oteklý od pláče a červené oči rámovaly tmavé kruhy z rozmazané řasenky. Vlasy jí trčely do všech stran, jako by si je prohrabávala prsty. Doširoka roztáhla paže a chystala se mě obejmout, ale pak se zarazila a vyděšeně vyjekla. „Tvoje vlasy! Cos to udělala!“

„No...“ Mimoděk jsem se dotkla své ostříhané hlavy. „Zrovna jsem byla v kadeřnictví, když jsi volala, a pak...“ Rozpačitě jsem zmlkla. Dokonce i v téhle pohnuté chvíli, kdy jsem se dozvěděla o smrti své tety, jsem si připadala jako pitomec, jediný cvok v rodině, který svěří svou hlavu očividně praštěné baklažánové kadeřnici a dá jí volnou ruku. Po jejím řádění mi na hlavě zbyl dvoucentimetrový drn, tedy až na dlouhou zubatou ofinu. Ano, vypadám jako kluk. Pošahanej uřvanej emouš.

„Panebože,“ zhrozila se máma. „To je dneska den! Jo si umře a ty... Z tebe se stane strašidlo.“

„Nech toho, mami!“ napomenula jsem ji ostře. Nechápalala jsem, jak může tyhle dvě věci spojovat. Co je jí do mých vlasů? Rostou na mojí hlavě, ne na její. A vůbec – právě jí tragicky zahynula sestra. Není to přece jenom důležitější?

Táta, stojící za jejími zády, se na mě varovně podíval, tak jsem se kousla do jazyka a nechala si pro sebe to, co jsem se chystala odseknout. „Ahoj, zlato.“ Vlídne mě objal. Potom mě od sebe odstrčil, aby si prohlédl můj sestřih. „Páni!“ Znělo to ohromeně. Ale bleskově se vzpamatoval. „Louise a Ruth už jsou tady. Pojď, dáme si čaj.“

Následovala jsem ho do kuchyně. Jakmile mě sestry zahlédly, vytřeštily oči. „Do prdele!“ vyhrkla Louise, vyskočila od stolu a připlácla si ruku na pusu.

„Ovládej se!“ okřikla ji Ruth a okamžitě zakryla Thee uši. Coby učitelka cizích jazyků na prestižní střední škole před svými dětmi zásadně kleje jen v cizí řeči, aby je ušetřila jadrných anglických výrazů. Dvouletá Thea, nejmladší z Ruthiných tří dětí, však projevuje mimořádnou bystrost a učenlivost. „Pl-de-le,“ opakovala normálně a podívala se na svou mámu, jak bude reagovat.

„Díky, Lou,“ ucedila Ruth a pak nevraživě mrkla na mě, jako bych za to mohla. Vlastně jsem v jejích očích byla jasným viníkem já, protože jsem se opovážila vstoupit do domu Flynnových s tak směšným účesem. Co mě to zase napadlo za blbost?

Ruth a Louise nejsou jednovaječná dvojčata, ale mají společné rysy – vysoké lícní kosti, velké oříškově hnědé oči, dlouhý rovný nos a porcelánovou pleť. Nikdo si nesplete jednu s druhou. Ruth vždycky vypadá, jako by vystoupila z katalogu. Má vzorně vyfoukané lesklé vlasy a dokonale se obléká.

Kavárna na pláži

Bez jediné chybičky, což je trochu nuda. Například dnes má na sobě stylové strečové kalhoty, pružované tričko s dlouhým rukávem, modrý šátek kolem krku a hnědé mokasíny.

Louise naopak většinou vystačí s obyčejným culíkem. Vždycky ho málo utáhne, a tak jí kolem hlavy poletují volné pramínky. Málokdy se líčí (na rozdíl od Ruth, která bez šminek nevyleze z baráku), a působí dojmem věčně neupravené zmatkářky. Nosí, co ji zrovna napadne. Klidně si vezme elegantní námořnický modrou sukni stylu Chanel a k ní hnědý rolák ze supermarketu. Ale prochází jí to, protože je rodinný génius, povznesený nad módní diktát.

„Ahoj,“ pronesla jsem významně, protože ani jedna ze sester se neobtěžovala pozdravit.

Louise se vzpamatovala a políbila mě na tvář. „Ty máš ale ránu,“ poznamenala s úšklebkem. „K čemu ten úlet? Že by krize středního věku? Nebo snad pocta Samsonovi?“

Potlačila jsem povzdech. Byla jsem podrážděná a zatvrdila jsem se. „Proč tolik povyku kvůli mejm podělanejm vlašům? Co je to s váma?“

„Podělanejm vlašům,“ zašeptala si spokojeně Thea. „Podělanejm vlašům.“

„Dám vařit vodu,“ oznámil otec, za všech okolností diplomat. Ruth se na mě mračila přes plavé kadeře své dcery.

Pili jsme čaj a povídali si o Jo. Máma nás poctila drobným ovocným koláčem. „Ježíš, já bych neměla,“ posteskla si Louise, což jí ale nebránilo ukořistit dva největší kousky. Pak táta vyčaroval lahev merlotu, a zatímco jsme vzpomínali na Jo, společně jsme víno vypili.

Ztratila jsem pojem o čase, ale když jsme vytáhli druhou lahev, dorazil Ruthin manžel Tim se zbylými dvěma dětmi

(dokonalou Isabelle a andělským Hugem) v závěsu, aby přibalil Theu a zase odjel. My ostatní jsme zůstali sedět u stolu a připadali si jako v nějaké neviditelné bublině.

„Pamatujete, jak jsme trávili Vánoce u Jo a na Boží hod ráno byly na pláži ve vlhkém písku otisky sobích kopýtek?“ zasnila se Louise. Po víně jí zčervenaly tváře. „Udělala je tam Jo, že? Chtěla pro nás připravit něco zvláštního.“

„Já nejradši vzpomínám na oslavu svých narozenin. Šly jsme po stopách a hledaly poklad,“ přidala jsem se. Dodnes si pamatuju to vzrušení, když jsem běžela po písku a hledala různé nápovědy. Dovedly mě až k hromadě černých kamenů, a za ní byl schovaný krásně zabalený dárek. Dychtivě jsem ho otevřela a našla novou panenku se spoustou šatů, které Jo vlastnoručně ušila. Říkala jsem jí Bella z pláže. Kéž bych ji měla pořád.

„Jo byla úžasná,“ vzlykla máma. „Jedinečná. A moc mladá na to, aby umřela.“ Po tváři se jí kutálela slza. „Bože, jak mi chybí.“

Táta zvedl sklenku. „Na Jo!“

„Na Jo!“ odpověděli jsme sborově.